

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2019r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: sek. sąd. Katarzyna Pawłowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda ----

po rozpoznaniu dnia 20.05.19r.

sprawy **T. M. (1)**, s. S. i B. zd. K., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 października 2018r. w S. na skrzyżowaniu ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), po wykonaniu manewru skrętu w prawo w ulicę (...) zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przekraczającej to przejście z lewej na prawą pieszej W. Z. i potrącił ją powodując nieumyślnie wypadek drogowy w którym W. Z. doznała obrażeń ciała w postaci złamania I i II żebra prawego z niewielką odmą opłucnową prawostronną, stłuczenia mnogich okolic ciała i licznych otarć naskórka, co naruszyło czynności narządu ciała na czas dłuższy niż 7 dni

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

I. Oskarżonego T. M. (1) uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej przestępstwa z art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 1 (jednego) roku próby.

III. Na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda.

IV. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk orzeka obowiązek informowania Sądu o przebiegu okresu próby.

V. Na podstawie art. 42 § 1 kk orzeka zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, zobowiązując oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy do właściwego organu administracji.

VI. Na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej W. Z. w kwocie 2.000 (dwa tysiące) zł.

VII. Na podstawie art. 627 kpk i art. 1 , art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 70 zł i opłatę w kwocie 280 zł.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak

UZASADNIENIE

Wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku złożył obrońca oskarżonego, wskazując, że wniosek dotyczy rozstrzygnięcia o karze.

Na podstawie art. 423 § 1a kpk sąd ograniczył uzasadnienie do części o karze.

Sąd wyrokiem z dnia 20 maja 2019r. uznał T. M. (1) winnym tego, że w dniu 24 października 2018r. w S. na skrzyżowaniu ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), po wykonaniu manewru skrętu w prawo w ulicę (...) zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przekraczającej to przejście z lewej na prawą pieszej W. Z. i potracił ją powodując nieumyślnie wypadek drogowy w którym W. Z. doznała obrażeń ciała w postaci złamania I i II żebra prawego z niewielką odmą płucnową prawostronną, stłuczenia mnogich okolic ciała i licznych otarć naskórka, co naruszyło czynności narządu ciała na czas dłuższy niż 7 dni – tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w związku z art. 70 § 1 kk Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 1 roku próby, na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda, jednocześnie orzekając na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk wobec T. M. (1) obowiązek informowania Sądu o przebiegu okresu próby. Na podstawie art. 42 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, zobowiązując przy tym oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy do właściwego organu administracji. Jednocześnie na podstawie art. 46 § 2 kk Sąd orzekł od oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej W. Z. w kwocie 2.000 (dwa tysiące) zł.

W ocenie Sądu, oskarżony T. M. (1) zachowaniem swym wyczerpał znamiona zarzucanego mu przestępstwa.

Przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego określone jest w art. 177 § 1 kk. Popołnia je ten, kto naruszając chociażby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk (tzw. średni uszczerbek na zdrowiu tj. spowodowanie naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres przekraczający 7 dni, inny jednak niż ciężki uszczerbek na zdrowiu określony w art. 156 § 1 kk). Przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego ma charakter materialny.

Dla bytu przedmiotowego przestępstwa, niezbędne jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu, z których za jedną z ważniejszych uważa się zasadę ostrożnego i rozważnego prowadzenia pojazdów, co między innymi dotyczy stosowania zasady ograniczonego zaufania do innych uczestników ruchu. Podstawowy akt prawny, regulujący zasady ruchu lądowego – ustawa z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (t. jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.), zobowiązuje w art. 3 ust. 1 każdego uczestnika ruchu oraz każdą inną osobę znajdującą się na drodze do zachowania ostrożności a w przypadku, gdy ustawa tego wymaga - szczególnej ostrożności, jak również nakazuje unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Z powyższej dyrektywy wynika, iż każdy uczestnik ruchu drogowego powinien w każdym przypadku zachowywać ostrożność tzn. postępować uważnie i przezornie, reagować odpowiednio do zaistniałej sytuacji na drodze oraz podejmować czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa, a także powstrzymać się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć. Należy również podkreślić, że dla ustalenia sprawstwa omawianego występkę niezbędne jest stwierdzenie, czy istnieje związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem przepisów, a przedmiotową kolizją drogową (por. wyr. SN z 4.11.1998 r., V KKN 303/97, opubl. OSNKW 1998, nr 11-12, poz. 50).

Przestępstwo z art. 177 § 1 kk jest przestępstwem nieumyślnym. Natomiast naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym może przez sprawcę nastąpić umyślnie, bądź też nieumyślnie. Nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym może zdarzyć się zwłaszcza wówczas, gdy dokonanie manewru jest wynikiem

błędnej (ze strony sprawcy) oceny sytuacji w ruchu. (por. wyr. SN z 19.10.1976 roku, Rw 273/46, opubl. OSNKW 1976, nr 12, poz. 153).

W ocenie Sądu, wina i sprawstwo oskarżonego T. M. (1) wynika w sposób jednoznaczny z zeznań pokrzywdzonej W. Z., świadków M. Ł., J. B., opinii biegłego medyka sądowego, protokołów oględzin pojazdu i miejsca zdarzenia oraz wyjaśnień samego oskarżonego T. M. (1), który przyznał się do zarzucanego mu czynu.

Zdaniem Sądu, oskarżony kierując samochodem, zbliżając się do przejścia dla pieszych, nie zachował należytej ostrożności, nie zauważył w odpowiednim momencie pieszej przekraczającej przejście i doprowadził do potrącenia. Przepisy zobowiązywały oskarżonego do zachowywania szczególnej (ponad normalnie nakazanej) ostrożności i w ocenie Sądu oskarżony takiej szczególnej ostrożności nie zachował. Materiał dowodowy pozwolił więc na wykazanie związku przyczynowo skutkowego między zachowaniem oskarżonego, a wypadkiem. Reasumując, analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania oraz przytoczona wyżej argumentacja, skutkować musiała uznaniem oskarżonego za winnego zarzucanego mu przestępstwa.

Oskarżony T. M. (1) ma 64 lata, urodził się (...) w P., jest synem S. i B. zd. K.. Oskarżony ma obywatelstwo polskie, jest żonaty, ma dwoje dzieci w wieku 40 i 30 lat. T. M. (1) ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest mechanikiem aparatury automatycznej. Oskarżony jest na rencie i z tego tytułu otrzymuje świadczenie w wysokości około 2.400 zł netto miesięcznie, jest właścicielem samochodu marki O. (...), rok prod. (...) który jest w kredycie. Oskarżony był uprzednio karany sędownie za przestępstwa tj. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 22.06.2017r., sygn. akt III K 150/17 został on skazany za przestępstwo z art. 177 § 1 kk na karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 200 zł każda, orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku oraz nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 1000 zł. Jednocześnie zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania mu prawa jazdy od dnia 1 października 2016r. Sąd uznał, że wyrok ten uległ zatarciu, gdyż skazany wykonał karę grzywny i uiścił koszty w dniu 18.10.17r. k. 80. Natomiast, w dniu 1.04.19r. uiścił nawiązkę w kwocie 1000 zł na rzecz pokrzywdzonego (k. 86).

Sąd przyjął, iż orzeczona kara i obowiązki oraz zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych spowodują osiągnięcie celów postępowania, szczególnie w zakresie prewencji indywidualnej. Kara jest adekwatna do czynu i osoby sprawcy, będzie oddziaływać na niego wychowawczo. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami określonymi w kodeksie karnym co do okoliczności przedmiotowych i podmiotowych wymiaru kary. Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami z art. 53 § 1 i 2 k.k., wg którego Sąd wymierza karę w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Sąd wziął pod uwagę okoliczności obciążające, takie jak rażące naruszenie podstawowych zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym: na skrzyżowaniu, zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przechodzącej przez pasy przejścia dla pieszych pokrzywdzonej. Co do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył przyznanie się oskarżonego i wyrażenie żalu co do zaistniałego zdarzenia. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonemu T. M. za przestępstwo z art. 177 § 1 kk karę pozbawienia wolności, w wymiarze 10 miesięcy oraz grzywnę 50 stawek po 20 zł każda, uznając, że ta właśnie kara najlepiej spełni tak cele prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Tak ukształtowana kara jest, zdaniem Sądu, odpowiednia do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu, jednocześnie nie przekraczając ich ponad miarę. Nadto, da ona czytelny sygnał, iż osoby naruszające w sposób rażący przepisy ruchu drogowego spotkają się z odpowiednią reakcją wymiaru sprawiedliwości, spełniając tym samym cele prewencji generalnej. Sąd zdecydował poddać T. M. (1) próbie

i wykonanie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesił na okres 1 roku. Co do oskarżonego można skonstruować pozytywną prognozę, iż mimo niewykonania kary będzie on przestrzegał porządku prawnego. Mężczyzna przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyraził żal co do zaistniałego zdarzenia. Oskarżony jest w sile wieku, mieszka wraz z matką, którą się opiekuje, oskarżony był wprawdzie wcześniej karany za przestępstwo za naruszenie przepisów prawa ruchu drogowego, jednakże oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu i wykonał orzeczoną karę grzywny. Te okoliczności pozwalają na przyjęcie, że w przyszłości zachowanie oskarżonego powinno być zgodne z porządkiem prawnym. Oskarżony nie jest zdemoralizowanym sprawcą przestępstwa, by jego resocjalizacja musiała odbywać się w warunkach izolacji od społeczeństwa. Sąd nie ma żadnych wątpliwości, że nie popełni ponownie przestępstwa. Oceniając zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, spowodowane przez sprawcę, jako wysokie, a naruszenie przez niego zasad tego ruchu jako rażące, Sąd zdecydował o orzeczeniu wobec oskarżonego, na podstawie art. 42 § 1 kk, zakazu prowadzenia pojazdów. Art. 42 § 1 kodeksu karnego stanowi, iż Sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Sąd orzekł zakaz prowadzenia pojazdów na okres jednego roku. Sąd miał na uwadze, iż T. M. (1) jest trzy razy w tygodniu poddawany dializie oraz musi zawozić matkę na rehabilitację, a więc to, że wspomniany zakaz utrudni mu w znacznym stopniu codzienne funkcjonowanie. Brak jednak jakichkolwiek podstaw, by dać prymat sprawom prywatnym oskarżonego nad kwestiami bezpieczeństwa powszechnego w komunikacji. Oskarżony może bowiem poprosić o pomoc dorosłe dzieci, bądź też pojechać na dializę czy rehabilitację taksówką, komunikacją miejską. Istnieje konieczność wyeliminowania oskarżonego z ruchu drogowego, by uświadomił sobie skutki swojego umyślnego naruszenia zasad ruchu drogowego, a jednocześnie zapewnić pozostałym uczestnikom bezpieczeństwo na drogach. Wążąc więc stopień naruszenia przez oskarżonego zasad ruchu drogowego, przy uwzględnieniu jego postawy w czasie procesu, jego przyznanie się do zarzucanego mu czynu i przeproszenie za spowodowanie zdarzenia, Sąd wymiar zakazu określił na jeden rok. Zakresem obowiązywania środka objęto wszelkie pojazdy mechaniczne. Okres zakazu jednego roku to czas, przez który oskarżony na pewno nabierze jeszcze bardziej krytycznego stosunku do swego czynu. Oskarżony nie zachował bowiem należytej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa, potrącając człowieka na przejściu dla pieszych. Sąd wziął pod uwagę przy orzekaniu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przede wszystkim aspekt wychowawczy. Mając na uwadze zachowanie oskarżonego na sali rozpraw, gdy oskarżony wyraził szczerzy żal co do zdarzenia, Sąd jest przekonany, że postępowanie karne w sprawie miało wychowawczy wpływ na T. M. (1). Jednakże względy wychowawcze przemawiają za tym, by oskarżony przez okres 1 roku pozbawiony był prawa prowadzenia pojazdów. Oskarżony wykazał się bowiem daleką nieostrożnością w zachowaniu na drodze, świadcząca o jego niedojrzałym podejściu do kierowania samochodami, nie zachował szczególnej ostrożności i naruszył przepisy ruchu drogowego, potrącając człowieka. Sąd określając zakaz prowadzenia pojazdów na jeden rok miał również na względzie prewencję generalną. Przestępstwa drogowe, w których istotnym elementem jest niezachowanie szczególnej ostrożności i nie ustąpienie pierwszeństwa w rejonie przejścia dla pieszych są w Polsce powszechne i trzeba je z całą stanowczością zwalczać, albowiem zagrażają życiu i zdrowiu wszystkich uczestników ruchu. T. M. (1) w dniu wypadku zlekceważył jednak wszelkie okoliczności przemawiające za zachowaniem wymaganej ostrożności w rejonie przejścia dla pieszych, nie ustępując pierwszeństwa pieszej przekraczającej oznakowane przejście dla pieszych. Sąd orzekając zakaz prowadzenia pojazdów na jeden rok kierował się potrzebą wyrządzenia takiej dolegliwości T. M. (1), która wychowawczo wpłynie na jego postępowanie w przyszłości.

Zgodnie z treścią art. 46 § 1 kk w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Zgodnie z § 2 zdanie 1 jeżeli orzeczenie obowiązku określonego w § 1 jest znacznie utrudnione, sąd może orzec zamiast tego obowiązku nawiązkę w wysokości do 200 000 złotych na rzecz pokrzywdzonego.

Bezpośrednim skutkiem czynu oskarżonego T. M. (1) było spowodowanie u pokrzywdzonej obrażeń ciała w postaci złamania I i II żebra prawego z niewielką odmą opłucnową prawostronną, stłuczenia mnogich okolic ciała i licznych

otarć naskórka. Powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności jej narządu ciała pokrzywdzonej na czas dłuższy niż 7 dni. W tym też zakresie w pełni zasadnym było zasądzenie od oskarżonego T. M. (1) na rzecz pokrzywdzonej W. Z. nawiązki w kwocie 2.000 zł.

W punkcie VII wyroku Sąd na podstawie art. 627 kpk i art. 1, art. 2 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 70 zł i opłatę w kwocie 280 zł., uznając brak podstaw do zwolnienia.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak